

ПРОБРАНЕ ПЈЕСМЕ

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА

„ОАЗА“, 1988.

МИШО ГАЋИНОВИЋ

ЛАВИРИНТ

*МИРИС ПЕЛИНОВ**Прелијећем тајанство**Пољем младости,**Себе у врту ружа:**Невјерни, залутали.**Опалом листу вјерујем,**Мртве здравим,**Темељ свјетлости,**Лице људско тражим.*

***

Снен хоћу да останем
 Да опупим са свјетлошћу,
 Да своје цвркућем гнијезду.

Са муком пупчаним.

Љубим Крст и схватам
 Да је патња савршенство
 Живота дато изабранима.

Све тече.

На увиру у вјечно
 Губе се облици.

ЛИВЦИМА ТРЕЋЕ СМЈЕНЕ

Акорд струна челичних
 Звони усијану пјесму.
 Претапа се месо човјечије
 За гладне људождере.
 Зоре свићу жељезне,
 Срећа заливена алкохолом.
 Утробу мајчинску
 Сперма челична прогара.

***

Гргур сам зоре погубио,

Пиљке дјетињства

Разигран ћорсокаком:

Овим словом болујем.

***

Камен тврди,
 Камен жедни,
 Камен свијетли,
 Знојем изломљен:
 Лик људски изњедри.

***

Да нас воле, нахранимо их,
 Исцијелимо их, да нас славе,
 Да нас жале, распнимо се -
 Васкрснимо, да нас се плаше:
БРАТЕ МОЈ СА ТРУНОМ У ОКУ.

ЈА

Вријеме нишаним
Стрелицом смрти,

Лук извијени,
Запет надом.

***

Заспао сам
На листу
Који пада.

Земљи се лелујам
И бивам тајна.

ЛИЈЕП ЈЕ СВИЈЕТ

Лијеп је свијет - велик и танак
Као зрно грожђа, болница плача,
Зора на крилу коњица вилинског.

3

Свијет је лијеп- црно у бескрају,
Рођено намјерно случајем, арена
Страсти смисла непознатог...

Лијеп је свијет, нада у флаши морској,
Омча око врата тврда, лаж препечена
На којој пасови ломе зубе...

ХЕРЦЕГОВИНОМ

Сикћу шарке, поскоци,
 Црне удовице* лудују
 За младожењама.

Хљеб са девет кора.

Љубав у торарицама,
 На српу врпца пупчана,
 У тору вукови и вукодлаци.

**Latrodectus mactans* (Црна удовица). Врста
 отровнога паука чија је женка три пута већа

од мужјака- и послије оплодње, она га
 поједе.

МОСТАР

Тутње сокаци калдрмисани,
Дишу снима дјевојачким.

Зов чаши Свечевој минаретом,
Гравуре чекићају кујунције.

Емина њише димије, мандали капиџик-
Алекса Шантић сам, усправан:

„Не шће ни да чује лијепа Емина“ -
Испод старога лука мутна Неретва.

ИЗ ЗБИРКЕ
ПЈЕСАМА
„ПЈЕСМЕ“ 1998.

ВАПАЈ СИЗИФОВ

***

Јецају бакрени котлови

Под чергама гаравим,

Раге њиште мршаве,

Завијају пси изгладњели.

Пјева туга циганска.

Лутају чергом звијезде

Кроз рањено крило снова,

Злато врећа просјачких,

Лаки акорд мјесечине.

***

Лежи рањена шкољка

Испод хриди мора тамног,

У ропцу лучи своју бол...

Ловац уздахну и зарони:

Изњедри глатки бисер.

На ђердану сна бјеласа се

Смрт шкољке тамним ноћима.

САМОЋА

Пјесме немам, туге,

Звука, вина рујнога,

Драге њежне, љубави...

Сјени злодух очима...

Чаму режем невјером,

Стопу сјенка прати,

Никога преко прага.

РУЖУ ЖУДИМ

***

Увијек изнад Вероне сија,

Сунце је Ромео и Јулија,

И изнад Фиренце нема мрака,

Пјева Лаури љубав Петрарка,

И Вук Мандушић хајдучки сања

Милу снаху Милоњића бана,

А Костић опрост, грешне „залуте“,

За своју Ленку „della Salute“.

Троши Јесењин пјесничку снагу,

На своју лафицу и на драгу,

Док стихове Мајаковски лије,

Меко женско жели да се скрије,

На киши остале неке ствари,

Пјесму запјева Превер Барбари,

Над Пентагоном пјесма се ори,

Пјева Америка „love story“,

И читав свијет заносно пјева:

„Земљу креће Ева, Ева, Ева!“

ЖУДИМ РУЖУ

Од искона- из пркоса - изнад ноћи - због доброте,

Од немира-из њедара-изнад смрти –због љепоте;

Од лугања-из слободе-изнад зора-због сновиња,

Од самоће-из заноса-изнад мора-због бивања;

Од тешкоће-из поноса-изнад тајне-због свемира,

Од чежње-из ведара-изнад бола-због додира.

ИЗ СТУДЕНТСКОГА ДОМА

У Студењаку сам: собе лудују
 Кад дођу мили државни празници,
 Све моје колеге кући путују.

Тада се лагано ждребица скида,
 У миру Старог опустјелог крила:
 Ране живота да рањенику вида.

Јако се она пропиње и страсно,
 Славне Бјелаве и стењу, и јече,
 Мрак ми с очију пада - пјевам јасно.

Сада, кад очи смркне густе мрак,
 Ја, као некад, да ми лудо сија,
 Поновим лекцију - упоран сам ђак.

***

Звук крај ријеке акорда јутрима немирним:

Из сјећања капље страст када мук завлада.

Плове плаве лађе ријеком: морнари сањају

Гнијезда- машу женама-сузе топе мараме.

Са врх гора ледних гледам тамне очи горске

И сјећам се времена када смо се надали.

***

Самоћа, лудило, злоћа...

Теку ријеке испод мостова,

Њој налик - моје корито сијеку.

ПЕТРАРКИНО ДОБА

МОРСКА БАЛАДА

Дан цијели лије пуста киша,

Као из каблова пљушти бона,

Немир покваси,скитања стиша,

Са цркве древне вечерња звона,

Док пјесник са кишобраном лута,

У крчме навраћа покрај мора,

Неког тражећи, вирне са пута,

Лица жељан људских, разговора.

Пусто је на доковима тамним,

Море лелуја барке помамно,

Шуми о морепловцима славним:

О морима, лукама свијета-

А крај окана прозора: пламним-

Очима жена царује сјета.

БАЛКАНСКИ REQUIEM

Свјежа засишем надања траве,

У срцу зелено овце пасу,

Мекећу јањци од љуте страве,

Чобан је ђаво-отрове сасу.

Со горка-горчи од мрклог мрака,

Небо закулиса врте снова,

Срца љубави од лудог мака,

Зорим-пјесма сивих каменова.

Невјере су уз десно кољено,

Крв ми пустише кумовском руком,

Све што икада бјеше вољено,
 Одише снажно исконском муком.
 Мрц поста херојство:ожаљено-
 Ехо проклетства завија с вуком.

ДАНИЦИ ЗВИЈЕЗДИ

Изнад густине таме душе моје,
 Христа свијетлога знамења стоје:
 Немири и скитње, жудња гнијезда-
 Сија на небу Даница звијезда.

Кроз трње гацам крвавога срца,
 Са лицем авети, блиједога мрца:
 Кроз вреле кругове Пакла на крају,
 Надам се звијезди Даници-сјају.

Сулудо гнијеван, хладан и странац,
 Плодим Слободу као оро птица,

Између људи као сјенка-самац:

У души сија звијезда Даница

И пут ми свијетли кроз таму Ада

Као златна нит и божанска нада.

ВИДОВДАНСКИ ЗАВЈЕТ

Гаври.лу Принципу

Рекоше да си анархист луди

Што је убио мајку и даму-

Да си био одбачен од људи,

Да си из срца сијао таму.

Ти си људско, свијетло вијека

Што пут свијетлу народу своме,

Велика си планинска ријека:

Јер ти си Завјера свему зломе.

Родио си бољи љепши свијет

Из метака сањаних-сјемена:

Ти си жртвовао младости лет...

У Терезину умиреш мучан:

Рука којом сијеш одсјечена,

Али, као увијек : За сјетву одлучан.

ПАНДОРИНО СЈЕМЕ

О ГЛАВИ

Пуца Богдан Жерајић у генерала Варешанина: промашује га, па себи испалује метак у уста.

Удара мртваго младића генерал и плује га-да би показао чиме задужује славну Царевину.

Главу Богдана Жерајића целати откидају од тијела и чувају је на столу полицијском, да њоме плаше „проклете анархисте“, а тијело тајно сахрањују на крају Кошевскога гробља гдје леже самоубице и скитнице-насрећници.

Глава младога атентатора, како је мислила аустроугарска власт, постаје симбол побједи Царства над побуњеном босанскохерцеговачком омладином...

Немирна „Млада Босна“ походи „светли гроб“ на коме се тврдо заклиње да ће да отме лобању свога саборца и сахрани је са својим скелетом.

Врелим видовданским Сарајевом, упарађен, са женом Софијом, вози се надвојвода, престолонаследник Монархије, Фрањо Фердинанд.

Гаврило Принцип пуца смртно, хајдучки...

Лобању из затвора „Млада Босна“ сједињује са костуром палого друга...

***

У вјековима мучним решето:

У терету плећа бивших,

У снази момачкој и сјемену,

У голоме камену искована,

У густим шумама и беспућима,

У земљи плодна балканској,

У метку луталици болна,

У укусу крви на језику,

У путу Фрања Фердинанда,

У Аушвицу конзервирана,

У Јасеновцу крву пијана,

У перу гаврановом и кљуну,

У струнама гусала поносна,

У сјетним пјева мостовима,

У невиности златнога веза,

У перу бритком Шекспировом.

У мени кликће-пјесма зорна:

Она-она-она.

ПЛАН РАДНОГА ДАНА У СРЈ

Буђење и кашљање,

Тровање никотином

И сркање црне кафе,

Па зурење у празно.

Свађа са љубавницом.

(Обавезна).

Испијање пива,

Писање пјесама,

Пишање и спавање.

Буђење и кашљање...

МИТ ВЕЛЕГРАДСКИ

Ноћни извори улице поливају,

Ка проводу страсном журе млади,

Курва лелуја парком дупе лијено,

Такси возач смишља силовање,

Вијају сирене болничких кола,

Метро знојав загријан : базди,

Ћуте жбирови пријетећи - сумњају,

Хладне убице муче у мрклини,

Судије дебелим трбусима хрчу,

Са постера се љупко смијешу вођа,

Сиједа празна рука вапи милостињу,

У башти пјесници пију горко пиво,
Звијезда небеска болује бронхитис:
Све одјевено у америчке „марке“

ЉЕПОТЕ КАМЕНА

ЉЕПОТЕ КАМЕНА

Настаде из хаоса првобитнога и засања вјекове у Земљиној материци, док жилу не открише и почеше да је рањавају...

Једни зидају палате, неки љепоту срца: камен дише у царским дворцима и у кућама сиромаша - на гробовима је: историју буји у срцу.

У камену је Сунце, па отуда из њега блијесам Васионе.

Камен постаје зрно пијеска морскога, које између прстију голица путника сјећајући га да је прије и послје свега, камен, стамен фараонски, њжна бајка која људска обасјава њедра што у таму труну.

У добу каменом човјек је био божански, најсрећнији, док су му метал и пластика даровали заборав камена: себе.

***

Пржи га врелина, жеђ му гасе кише, набујали потоци резбаре облик, док он ваја људе и поднебља.

Камен је свему душу даровао, у њему је било времена, немир, љубав човјекова, опстанак и превазилажење пролазнога.

Вајарске фигуре старих и младих мајстора, само су вјештина проналажења облика, који су садржани у камену, а кипари их откривају.

Камен је вјечит, и никакав други
материјал не може да га замијени јер је
склон пропадању.

Камен је Божји дар изражен тегобом
љепоте.

ПЈЕСМА ХЕРЦЕГОВАЧКА

У слави жртве је Голгота.

Крш клети сише жедно Сунце,

Даре црно вртаче класје,

Отров жари камену змију,

Са свих страна сикћу душмани.

Нема мира син Херцегов,

Сису гризе груди мајчинских,

Јече горе, звоне јатагани.

Ехо лијеже Невесињем,

Снује уроту „Млада Босна“,
 Нож голубе страши злочински.

Гусле струне Ловћену светом,
 Вапај се пролама Слободе,
 Луча заискри огњем мача.

Пјева пјесник „Емину“ страсну,
 Царско Радован скупља благо,
 Поје јутрима са Леотара.

Свети Ђорђе аждају копља,
 Куми јатаке Митар свети,

Силе тмине Херцеговином,
 Кроз таму Ада сјене душе.

Голгота је у слави жртве.

ОДА КАМЕНУ

Из земље он говори тавне,

Живим прошли гласови јаве,

Циједи пјесму, симбол, знамен,

Пјева нам њежно сиви камен.

Строфу поје опстанка тврду,

Смрти, животу, златном брду...

У камену су људска срца,

Из њега љубав, тајна врца.

Плаче узглавље камен-бебе,

Роди ме камен : роди себе,

Породи он и бистру памет-

О врату камен као завјет.

***

Са камена стопе вриште,

Са камена ђаво режи,

Са камена срца пиште...

У камену лице смрти,

У камену живот живи,

У камену снова врти,

У камену вијек сиви.

Са каменом из искона,

Са каменом из бремена,

Са каменом земља бона...

Од камена настао сам,

Од камена пјесма поје,

Од камена исклесан сам,

Од камена све је моје.

Са каменом змија лежи,

Са каменом од камена:

Са камена се небу тежи...

КАМЕНА

Камени путе,

Камена нада,

Камена суза,

Камено сада.

Камено виме,

Камени глас,

Камени камен,

камени стас.

Камено небо,

Камена лица,

Камено сунце,

Камена птица.

Камени поток,

Камено море,

Камени хљеб,

Камене зоре.

Камене пјесме,

Камена врела,

Камена лоза,

Камено зрела.

Камено стамен,

Камено рањен,

Камено жаљен,

Камено камен.

***

Сада сам као стамени камен,

Али ћу у спокој вјечни прећи,

Живота изгорјеће ме пламен,

Па ћу у земљу тад тврду лећи.

А, онда, изнад моје ће главе:

Као сјећање-животу знамен,

Више високе зелене траве

Да сија бијели клесан камен,

Да Тебе путниче некад сјети,

Да ћеш и Ти који ведро ходаш

Када Ти смрт у душу долети,
Жедно, као жени, да се подаш,

Па ће и изнад Твога тијела...

Или већ носиш у срцу живу,
Камен тврди-знамења бијела,

Која Ти милују хумку сиву.

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА
„ЧУДЕСНИ СВИЈЕТ“ 1998
(За дјецу, омладину и одрасле).

ЧУДЕСНИ СВИЈЕТ

МОЈ ДРУГИ РОЂЕНДАН

У свијету је велики дан.

Мени лијепој рођендан.

Умивени, очешљани

Укућани раздрагани,

Свечано је да се зна,

На Земљи сам љета два.

Торту насмијешену,

И још многе ђаконије,

Родила је моја мама,

За године моје двије.

Свјећице горе пламом

Гасим их ја са мамом.

Сестри рођендан слави

Весели братац мој,

Сав се тортом умазао,

Два парчета већ смазао,

Отац пије пиво свијетло,

Попијева уз музику:

- Она љета има два,

Па је срећан, нека се зна.

Бабе, тетке, стрине старе,

Сви рођаци много важни

Весели су те се сладе,

Мој рођендан, нека се знаде !

Слављеница сам главна,

Зову ме Марија Славна.

МОЈ СВИЈЕТ

Мој свијет, свијет је бајке,
 Баш за ништа ја не бригам,
 Увијек сам поред мајке,
 Са својом се сестром играм.

Јесам олимпијски скакач,
 За чудо јапанац мали,
 У кросу најбољи тркач,
 Сунца ваздуха не фали.

Супу срчем топлу здраву,
 Затим сочну шницлу смажем,
 Потом и јабуку праву,
 Колач сладак да не слажем.

Весело крећем у кревет,
 Снови се у глави боре,
 Часова уморних девет,
 Зорне осмјехују зоре .

ЗЕМЉА ЧУДА

У земљи чуда има свашта,
 Вук са овцом и мачка са мишом,
 У Земљи свако свакоме прашта,
 Љубав се овдје не води кришом !

Нема ратова ни политике,
 Тате не иду у бој да гину,
 А мјесто бомба, њене су кике
 Које ми снажно, ко сунце сину.

Мама ме моја ведро умива,
 Сестра ме својом ручицом мази,
 Са мном тада се чудо збива,
 Пун сам љубави, тата ме пази !

У овој Земљи лијепа дјеца,
 И ни зависти, па ни мржње нема,
 А свако има неког свог кеца,
 И бистро се својим путем спрема.

Е, ова Земља стварно постоји,
 У моме дворишту је лијепом,
 Нико се овдје никог не боји,
 Љубав дијелимо са Свијетом !

СВИЈЕТ БИ БИО ЧЕДНО ЛИЈЕП...

Свијет би био чедно лијеп

Да није пуно човјек алав,

Да човјек није много слијеп

(Мени говоре : - Још си балав,

И не знаш ништа о животу,

Па: - Животну не знаш суштину)

А ја цватем свјетску љепоту,

Стари нека за њу не брину.

Ја хоћу ваздуха и свјетла,

И зрикавце што пољем зричу,

Моћне љубави, пој пијетла,

Тиху и божју вјечну причу,

Не бол и патњу људске душе

Коју сираку тужном гуше.

ЈЕДНОМ, СЛУЧАЈНО...

Усред једном случајно Мадагаскара
 (Дошло је до великог моторног квара
 Кома лијека нема без вара)
 Сам посадио вјечну Маслину.

Врела планинска измаштах студенце
 (Шетао сам Мало Магаре,
 Се Ми се бијели Табани жаре)
 Посред једном жедне Сахаре.

Сам тако једном у Паризу
 Љубио дјевојчицу Мона Лизу
 И свјетску рјешавао Кризу.

Цвијет трешње миришем
 Свемир свијетли замириса
 Посред једном Јапана.

ТВРДИ ЋОН

Мој друг има скупе патике са
Тврдим ђоном доба модерног.
Он увијек гледа у ноге других
Да види како су они обувени.

Мој друг је за престиже и трчи
Ка сутра, хитро нагази некога
Са танком обућом, и хита циљу,
Јер је он добро обувен.

Понекад га тужно погледам
Јер корачам полако, њежно.
Чему његова журба велика ?
Стићи ћу и ја ка своје циљу.

БЕЧКИ ВАЛЦЕР

(За сазреле дјечаке и дјевојчице...)

У Бечу су,
Моја љубави,
И Амадеус
И Салијери,
И Фердинанд.

Када Те будем
Сретао на улицама
Овога града,
Акорд слушаћу
Са усана испијен

Твоје невјере...

БДИ У БИЉАРДИ ПЈЕСНИК

Пјесник у биљарди бди,
Носе га лучи немири.

Пјева Црној Гори
Пред орканима зла,
Од снова златних
Тка Гору Црну.

Космос надахнути,
Стихом умилоствљен,
Растјера стрвинаре,
Љепоту породи

Теби соколе!

Спиш у орловском гнијезду,
Духом Слободе браниш крш
Од демона слаткорјечивих,
Што хоће да га опогане.

Камен постаје чистији
Свјетлији...

СТВОРЕЊА БОЖАНСКА

ОВЦА

1

Овце се сновима роје,
Лако прхну с гране птица,
Стаду млади пастир поје,
Нам утече несаница.

2

У густо обрасле руно,
Од кога се вуна стриже,
Има их стадима пуно,
Зиме се сурове ближе.

Топли нас цемпер угрије,
Од пређе овчије преден:
Да нам оваца није,
Био би живот баш леден.

3

Јање се ојањи сњежно,
Ка овци мајци скакуће
Да се са њом лиже њежно,
Тепа му она , шапуће.

Овчица млађана Аска
Вучје оплемени било-
Њој је посвећена скаска:
Плеше надахнуто, чило.

СВИЊА

Не мари за дијете:

Свиња, претила диња.

На пећи цврче чварци,

Дими се пршут, суши...

Крме је поједено:

Глава цијела - и уши.

КОКОТ

Рат се кљуновима бије,
Перје на све пршти стране,
Бој се до небеса вије,
На биљегу бољи гране.

Кокот кукуриче гласно,
Дахну јутро, сунце руди,
Свима кокошкама јасно
Да их славни витез буди,

Оштра кљуна, кресте моћне,
Пјевач је главни селу,
Боје ороз мрзи ноћне,
А коку воли бијелу.

КОЊ

На Јабучилу крилатом
Језди Момчилозвијезди.

Шарца Краљевић јаше
И бритку сабљу паше.

Аутомобил од много коња
Димом бензинским воња.

ПАС

Пазе га у домовима
Због љубави и моде.

Очи тужно псеће жмире
Јер нема пасје Слободе.

МОЈА МАЦА

Баш је фаца моја маца,
Брке суче, мазно преде,
Када је зима, сва се јежи,

Поред пећи увијек лежи,
Са кучетом смирно спава,
Скрупчају се испред врата,

Веле: - Нико нас не схвата.
Некад одскита два-три дана,
А онда на врата загребе...

Мази отварамо сложно,
Те се мази снама важно
Као цара је хранимо,

Све најбоље она смаже,
И затим се облизује...
Нашој маци миш не смета,

Испод носа јој пројури,
А она се само протегне
И наставља да дријема:

Нашој маци зиме нема!

ВУК

1

Као самотњак се креће,
Стада напада бијела,

Никад њега пушка неће,
Бане ноћу посред села.

Вук превари псе жестоке,
Зграби понајбољу овцу,
Моћно здими уз потоке,
И побјеже хитро ловцу.

Два некада друга има,
Па се тројка дружба зове,
Примора их цича зима,
Те заједно хитро лове.

Када снијег велик напада,
Они се прикраду стоци,
Тад помор направе стада,
Јер прави су крволоци.

Много су вучад лијепа,
Али их старији кваре,
Испочетка су слијепа,
Никога потом не маре.

2

Страх од вука малог ђака,
На сликама ђачким стоји,

Ћуд је зла вучја- опака,
Од њега се свако боји.

Ми –само- имамо Вука
Који нама слова створи,
Златна је његова рука
Јер писа ко што говори.

КОЗОРОГ

На врху стоји планине,
 Стреме рогови небу,
 Јесте господар дивљине,
 Видици пуцају, зебу.

Вере се глатком стијеном,
 Пред њиме нема висине,
 За својом јуриша сјеном,
 Досеже небеске модрине.

Силне прескаче поноре,
 Лети преко хридина,
 Игре његове говоре:

- Цар сам планине, ведрина.

Ал изнад топлог камина,
 Рогови трофејни стоје,
 И нема чилих фигура,
 И неста веселе боје.

ВИДРА

Брзе ријеке краљица је видра,
 Кроз воду клизи као и сунчев зрак,
 Она је гипка, хитра кад се игра,
 Креће да лови када падне сумрак.

Уграби плијен, на копну се слади,
 Гости се сласно рибама, змијама,
 Коке страдају од видрине глади,
 Са госпођама другује лијама.

Е, зими су видре мајстори скија,
 Вјешти умјетници на склиском леду,
 Пируета је њима најмилија,

Видре клизалишту ко пчеле меду.

Њена је вила сламом испуњена,
 И два тунела од палате воде,
 Од злих очију јазбина скривена,
 Цеста до копна, а друга до воде.

Носи видриће њежно на леђима,
 Учи их видрењу, тмурном животу,
 Брзо лекције испредаје њима,
 Тад жустро завидре. Гледај дивоту!

Од видре крзно- цијењена роба,
 Све мање видра ријекама снива:
 Да се кожа њена модно не проба,
 Видра сад би многа била још жива.

ЈАЗАВАЦ

Тама завије шуму,
И шум сваки утихне,
Остави сунце луну,
Вјетру се грана њихне.

Јазо из рупе вирне,
Лови да месо једе,
Њега хладноћа дирне,
Брзо се горе леде.

Спава потом зимски сан,
Као и медо троми,
Јазавац не виђа дан,

Свега га зима сломи.

Када је прољеће сњежно,
У групи, као птиће,
Угрије сунце њежно
Са мајком јазавчиће.

Јазавац је пред судом,
Скраћује му се вијек,
У свом заносу лудом,
Лови га често човјек.

ГУШТЕР

Модерно се одијева,
 Кошуље му потијесне,
 О камен кожа сијева,
 Носи нијансе бијесне.

Гуштери су хладне крви,
 Траже у врућини даха,
 Вазда се сунчају први,
 Врела кола крв без страха.

Угријан је као муња,
 Гледнут га не можеш оком,
 Док је зими тром и куња,

Па се лако стиже скоком.

На сунцу се гуштерише,
 Са каменом он се мази,
 Снажно на свјетлости дише,
 Дијете се сунца плази.

Припитоми се олако,
 Длану човјечијем хоће,
 Јер љуби слаткише јако,
 Шећер посебно, и воће.

Утекне, и не застане,
 Чудно скраћен, ал не хаје
 Без репа када остане,
 И наставља он да траје.

Излијеже гуштерчиће,
Потомке од страшног змаја,
Ко птица што топли птиће,
Грије гуштерица јаја.

ИЗ ЗБИРКЕ
ПЈЕСАМА „КЊИГА
О ПОТОПУ“ 2000.

ПЈЕСМЕ ЛУТАЛИЦЕ

НЕПРОЧИТАНА КЊИГА

Бојама људским штампане

Књиге - окићене цијенама.

Моје са њима нема.

Остала тамно у мени,

Тајна између корица.

ОБЕЋАНО ДОБА

БАЛАДА О ОБЈЕШЕНИМ ЗАВЈЕРЕНИЦИМА „МЛАДЕ БОСНЕ“

Вељку Чубриловићу, Мишку Јовановићу и Данилу Илићу који су објешени у сарајевском војном затвору 3. фебруара 1915. између 9 и 10 часова због сарајевске завјере.

Православни свештеник је Милан Мратниковић, аустријски државни целат, Аустријанац, Алојз Зајфрид.

Хладно јутро, снијег на брдима...

Вод војника у дворишту постројен,

Руке са бијелим рукавицама

Командују сабљом подигнутом.

Православни свештеник поред
 Вјешала моли Бога за душе
 Атентатора- добоши бубњају.

Искусни целат хоће осуђеном
 Да раскопча оковратник кошуље.
 „Није потребно“, каза завјереник.

Док се тијело објешеног љуља
 На конопцу, крвник рече да би
 Утјешио другога фанатика :

” Ја сам печен у своме занату,
 неће секунд да потраје “.

Соко га посматра тамним очима.

Трећи завјереник гледну смирено
 омчу, па викну: „Живио Жерајић!“
 ”Ја вам овдје, као Аустријанац

Који воли свога владара кажем
 Да у дугој пракси нисам имао
 Храбријих и мирнијих делинквената“,

Говори целат монархистички.

ШЕТЊА СА СИНОМ

Са сином шетам обалом:

Ка мору скакуће, трчи-

Сунце нас грије.

Свијетло тоне за брдо,

У води разлијева боје.

Лађице упловљавају у луку,

Галебови узлетјеше.

Мртве рибе љуљају таласи,

Докони пси доком трчкарају,

Рибари продају улов.

Вјетар пирка:

Пјешачимо кући.

Љуљашке у парку пуне.

„Није активирана АТОМСКА...“,

Море шумори.

БЕСПОТРЕБНЕ

ПЈЕСНИЦИ СУ БЕСПОТРЕБНИ

*Пјесници су неписмени,
 Пјесници су неразумљиви,
 Пјесници су преписивачи,
 Пјесници су луде дворске,
 Пјесници су лажови,
 Пјесници су лопови,
 Пјесници су за све криви,
 Пјесници су за одстрел :
 Пјесници су беспотребни -
 Пјесници су...*

*Пишем пјесме због свега набројаног,
 Иако има још више разлога...*

ЗАМИРИШИМО

Промичу сјенке
 На мисао и емоцију алергичне,
 Прашину усисавају
 У своје ништавило,
 Гледају ТВ
 Да би животна илузија
 Са Првог ТВ затреперила,
 Уз Соса Сола и Pizzu,
 Симболима Ега.

Будимо Комете,
 Да не бисмо били досадни
 Уморној Земљи,
 Или се претворимо у Виноград,

Или Ружу,
 Па Замиришимо.

МАСЛИНЕ ЦВЈЕТАЈУ

МОРНАР

Таласи хуче: стојим покрај мора...
 Игла времена убада трен живота,
 Брод од срца заљуљан, дах запјењен,

 Компас страсти невино полудио.
 У дугој пловидби тражим правду,
 Љепоту испод стопала морнара.

 Лучке сјецикесе испред шанкова,
 Самоћа здробљена, утроба жене:
 Губим наду у циклону звјезданом.

МАСЛИНА

Ријеч невина

Плод маслине

Кољена макињају

Сок исконски

Наду циједе

Брашњеници печалбарској

ЗА НЕУПУЋЕНЕ:

КОЉЕНО-генерација, пас

МАКИЊАТИ- мљети каменим жрвњем
маслине

БРАШЊЕНИЦА- завежљај са храном
који се од куће носи када се негдје путује

ПЕЧАЛБА- пут у иностранство због
социјалних разлога-због зараде.

МАСЛИНЕ ЦВЈЕТАЈУ

Везу рухо вјерене-

Хљеб и вино: Огњишта,

Кују атове младожење.

Пиште колијевке голуждраве,

Тићи лепршају паперјем,

Зубе оштре душмани.

У пепелу огњила старице.

Море таласа,

Пјева светионик...

Цвјетају маслине.

КРОЗ ГРАНУ МАСЛИНЕ ВИДИМ
ЧОВЈЕКА

Кроз грану маслине

Луда надања,

Сеобе...

Кроз грану маслине

Међе

Зидане срцима

Страховним.

Кроз грану маслине

Видим човјека -

Сузу

Неискапану

Пред Буром.

ПОРЕД МАСЛИНЕ СТАРЕ ВИШЕ ОД
2000 ГОДИНА

Пупе кости предака снова напрслине,
Сјеме рони свјетлости: у сјенику зачеће.
Гори мајчинска утроба, нина живот
драчу,
Порођену каменом страсним.

Маслина распета Крсту вјечном,
Цвјета рођење Спаситеља-
Клањајући Адама Сунцу.

Ври вино ноћима,
Пјесма од плијесни коноба-
Крв Исусова,
Хљеб под знојавим сачем-

Тијело Исусово.

Црвља душу људску

Махнита цивилизација:

Маслину.

ЗА НЕУПУЋЕНЕ:

САЧ – суд за печење хљеба, меса и сл. у
жару

МАСЛИНЕ САЊАЈУ

Сањају маслине:

Обрвама жмиркају -

Древни мудраци.

У њиховом соку:

Светионик наде,

Жеље помораца

Да загре жене

Давно миловане,

Ватру да разгоре

Запретену : вјечност.

Пјевају Маслине

У кљуну Голуба,

Потоп претичу.

ИЗ ЗБИРКЕ
ПЈЕСАМА „НА
БИЈЕЛОМЕ
ХЉЕБУ“ 2002.

ПАЗАРНИ ДАН

Продају своје производе важне
пијачари:

Сир, кајмак, орахе очишћене, чисту
лозу,

Дуван као душу, сланину сушену,
овчетину,

Димљену пршуту...

Око тезги роје се сумњичаве дангубе -
веле:

- Скупо је, ово није свјеже!

Пијачна будала дерња се сумануто:

- На Косову су збучили Мурата...!

Један накупац помисли да је на пијаци

Неко некога заклао: „ Сигурно због
дуговања“.

Загледа тезге полицајац, и оне иза њих,
Узима шеф трговине таксу за столове...

Кроз вреву промичем пијаце сам,
одбачен,

Незаљубљен ни чедан, али жедан
љубави,

Руке њежне женске...

„Морам да је заслужим витешки :

Жена је дар божје промисли...“

Тајна

Хаосом порођен, скупљам космичке кристале:
Себе збирам загубљенога Творцу,

Точим искре Васељене у ријеч -Тајну
Вјечном тамом обремену исконскога.

Изгарам- угарак ватре божанске,
Пјесма : лука рањених о живот – хрид.

Небо капље звјездано смијешак по глави
Сулудој- сплаву на брзацима временским...

МАЛОВЈЕРНИ

Зраке урањају сунчане у ока плаветнило,

Рони прамац тајанству утробе морске,

Изнад јарбола лук свијају галебови.

Пловимо ка јатима риба гиздавих...

Мреже бацисмо за улов свјежи, страсни-

Оштрина јутра љубав васкрсну животу.

Извукосмо мреже празне: маловјерни!

Ријеч Симон послуша Исусову и нахвата

Риба мноштво, да нахрани себе и друге.

Ватра се измигољи пламно кроз граделе,

Риба замириса испод старих четинара,

Из боцуна преврелих вино запјева.

БАЛКАНСКА У Д-молу

1

Род људски улицама-голубови на олуцима и димњацима. Смог се циједи, облаци мутни кољу видик. Кваси дан бљузгавица, цокуле уморене сном.

Из кафане мирис роштиља: севдах, севдах... Срца тамна, у душама мрак.

Свијетли ликови на поштанским маркама: још свјетлија лица на инфлаторним новчаницама- блијесак реклама...

Полицијска стража сједи у постаји и грије се... Чува владаре да их не унереди птичји свијет: он им је једина ваљана опозиција. Људски род мекушаст, склон лажима пљачки и проневјерама- ћути...

Сјеме је важно упрскати у одиву:
одржати врсту по сваки цијену, претећи
зиму...

*Перманентна, митрољубива и
активна коегзистенција, и дугорочна
стабилизација...*

2

Изгубљени смо у сопственим
љуштурама од коже и костију испеглани
радним временом и кацеларијским
формуларима. Растачемо постојање у
ништавност садашњости : скрнавимо
божанску хармонију : Балканска
шизофренија Фројду непозната - са
обавезним одсијецањем глава људских.

Прољећа обезглављена.

Препознају нам лик на
изблиједјелим фотографијама у
новинским читуљама, са погрешним

словом у презимену... Прегажени
аутобусом Градскога превоза.

МИ МЛАДИ, НОВИ...

Своја смо лица вајали према
образима анђелским, чистим,
Вољели свитања и ласте,

Смолу борову, камењар змијски,
Оне који тиште свету људску
Слободу, смо презирали, патили

Због

Несавршенога човјечанства.

На перонима трошним,
На пругама према небу,
Писак слушамо локомотиве

Који нас одвози ка спокоју.

Ми сити, пресити, гладни правде
Божје и ријечи вјечне,
Ми скитнице сулуде, којима је
Покривач небо звјездано

И нова ора,

Ми гробари старога, полен новом,
младом...

САЊАР

Одлазим из погледа огњишта-

Скитница са завежљајем надања

Јабуке Евине сањам, спокој на јастуку,

Црне вериге, виноград гроздни, смијех

дјеце:

Тром.

Газим трњем стопалима крвавим,

Звијезду чењживо гледам,

Да би ме обасјала и рекла:

„Стигао си Мишо“.

Тајна ме носи сулудог градовима,

Плочницима настраним, кафанама.

Пијем мистику уз чашу вина,

Срце појим прецима...

Лутања магле космичке у души,

Трагање за собом... за Богом.

ФИЛОЗОФСКА ПЈЕСМА

Мисао мисли да размишља:

У битку замећем бивствовање

Гдје себе не проналазим.

Крхотине спознања мрежим,

Чили апсулут рационалном -

Он је вјечна мистика космоса:

Зна, да ништа не знам.

СПАС ЗА СВЕ НАС...

На тераси од куће пјесник

Испија запјењено пиво..

Расутом Галаксијом

Озвјездана Велика кола,

Брачни остарјели пар

Свађа се због пропале младости...

Сјетно окамењен Мјесец,

Трбух комете распорен.

Дјеца се играју жмуре...

Фуј! Спас за све нас!

ИЗ ЗБИРКЕ
 ПЈЕСАМА
 „ЧИТАНКА
 ШАХОВСКА“ 2005.

1

НА ТАБЛИ ЖИВОТА-
 ШАХОВСКОЈ-
 ПЈЕШАК: РУКОМ
 БОЖАНСКОМ
 ПОКРЕНУТ, КОРАЧАМ У
 СЛУ
 ЦРНО БИЈЕЛИМ ПОЉИМА...

ПЈЕСМА ИЗГУБЉЕНА

Згубих је мислећи да сам је објавио
 Између листова древне књиге прашњаве,
 Суманут је поцијепак и бацих у смеће.

У билу првога додира жене је тражим,
 У црним очима поред старих четинара,
 У ходу одласка који ме тужи и данас,

У дну флаше коју као мит празним
 Да бих ријешо мистерију, а онда опет
 Хватам њене стихове у несаници,

Као завјештање, Нојеву барку и грлицу,
 Себе одгонетам, пјевам је неухватљиву,

Знајући да се тешко налази изгубљено.

Као бисер у огрлици жвота ми недостаје,
 Са њом бих попунио јаве грозне празину,
 И књигу пјесничку, која без ње не може.

СТАРО СТАБЛО

У мојој крошњи се гнијезде:
 Птичице селице и одомаћене,
 Просјаци, дангубе, ждератори,
 Пијани, луде, пјесници, клонови,
 Омашени, и који нису потрефили.

Гране зањишу вјетрови, неки
 Лист отпане и цвијет мирисни,
 Гранчицу неку сломију, оголе,
 Ране кору стабла храпавога,
 А круна се обнавља, запупи...

Стабло старо остајем, гранат
 На дјелове мрака и свјетлости,

Цвјетам споро и зрело, тајну
 Вином некада дојим, да сија
 Селима и градовима убогим.

2

НА НУЛИ ЖИВОТНОЈ
 ДАНЕ ТОПИМ ВЈЕЧНИМ,
 КЛОНИМ СЕ НОРМАЛНИХ,
 СВИЈЕТЛЕ ЗВИЈЕЗДЕ.

ГАЗДА

Газда је наредио да дјеца не рове земљу
 испред куће,

Газду дјеца узнемиравају када трче преко
 терасе,

Газда захтијева да дјеца у 14 сати иду на
 спавање:

Газда је казао да ће да огради терасу.

Газда проширује кућу: од малих гради
 велике лође,

Газда преправља дио куће у коме
 користим трпе-Зарију.

Газда не пије кафу: она штети здрављу,

Газда не пуши цигарете: оне су отров,

Газда не пије алкохол: никад више.

Газда пије витамине да би изгледао
млађи,

Газда се модерно одијева...

А онда:

Газда гологуз, какав је рођен- под земљу.

3

У СРЦУ РУЖА,ФИЈУК
ВЈЕТРОВА,
СВЕТ ЗАВЈЕТ,ЈАВКА
НЕРОЂЕНИМА,
ПОЉЕМ СЛОБОДЕ ГАЛОП
ЖДРИЈЕПЦА.

ПЈЕВАМ ДА БИХ ВОЛИО И БИО
ВОЉЕН

Власи сиједе дозивају

Прошло, недоживљено:

Бића неимање

Сопственога,

У стварима погубљенога,

Непримјетнога бескрају.

Орем језика имање,

Зреле збирам плодове

Због љубави,

Ради свјетлости:

Пјевам да бих волио

И био вољен.

ДОЛАЗАК

Када Ти дођем:

Од лудила љубавнога расцвјетан,

Испијен - талог кафе на усни Радодајке,

И расточим се улицама младости

Са Твојим именом на уснама, Пас,

Са телефонским у цепу бројевима,

Снима- расцијепаном,

По кафанама потрошеном балканским,

Те чујем ћутњу из слушалице

Јер Те глас странца пробуди

Из чамотиње безнађа

Које си прихватила као срећу-

Привид живота...

Кад дођем какав-такав,

Па схватим да је чаша преврнута...

Можда нећу да долазим.

4
 У ВАШИМ МИСЛИМА
 КОПИЈА ОРИГИНАЛА
 МОГА ЈА.

У ЗНОЈУ ЛИЦА СВОГА

Твоја њедра жено оплијеним,
 Срце, чигру, на својој мајици -
 Онда лебдим усхићен у крчму,
 Напијам времену које ме копни,
 Крчмарици која вино точи,
 Музици са ритмиком снова...

Гледају ме људи „успјешни“,
 Срећни што нису као ја:
 Њихов живот тече „стабилно“,
 Они су „елита“ наше Земље
 Којој душу испијају чедну,
 Курвају је као проститутку.

Излазим дирнут „душебрижницима“,
 Лагано да не бих себе изгубио,
 Ка кревету старом вјековима
 Јер живим у зноју лица свога,
 Па ми је стандард шкрипутав,
 Џеп поцијепан- празнина...

ВЕШ МАШИНА

Трпа у бубањ старе веш машине
 моја жена Балкан: рођаке, комшије,
 кумове, туристичке раднике, туристе,
 трговце-лупеже, лоше занатлије,
 политичаре, професоре, пјеснике...

Сјети се да ни САД нису чисте, па
 их убаци у добош вртешку: онда одлучи
 да опере и црну Африку...

И, наравно, дочепа и угура за
 прање и мене.

Потом, затвори врата од справе,
 придода прашка за прање, и упали веш-
 машину...

5

КЛИК ГОРА КАЊОНОМ
 ТАРИ НЕЗАХВАТЉИВОЈ.
 СРЦА БРЕКЋУ СПЛАВАРА,
 ХУЧЕ СЛАПОВИ БИЈЕЛИ,
 НЕБОМ ПЛОВИ ПТИЦА.

ЗАПЈЕВАМО МОЈ ОТАЦ И ЈА

Попијемо мој отац и ја по једну
 јаку лозовачу, да се разгалимо...

Он је болестан и рече доктор да
 му није остало још много живота.

Из главе сиједе вјекови цвјетају-
 живот тврди тегобан херцеговачки : хљеб
 препечени и сир прљо, ране неугашене,
 само залијечене, љубави ратне и
 поратне...

Ја и мој отац попијемо још по
 једну лозу мученицу да небеса
 досегнемо, да се Богу приближимо -
 миру могућем јер га на вјетрометини
 херцеговачкој не налазимо...

Па још по једну жестоку : и
 запјевамо...

ИНФУЗИЈА

Мој отац добија инфузију (100 евра
мјесечно)

За рад- година четрдесет- у жељезари.

Капље сна туге зноја љубави истачу,

Плућа карцином од цигарета и челичне
прашине

Преливају -

И старости: да му олакшају умирање.

Кап по кап точи му у вене дрхтаја
небескога.

Поред цркве Светога Василија
Острошкога

Чека га рака : грли га и смирује.

Раба самоће капљице напајају жеднога.

КЛАДИОНИЧАР

Када уђем у спортску кладионицу,

Списак погледам нових утакмица,

Запалим цигарету, испуњам тикет.

Око мене се сјате градске дангубе,

Неке од њих одјевене беспријекорно,

Остале тикете дочепају са стола,

Парове тимова почну да анализирају...

Са газдом разговарам кладионице:

Кажем му да су могуће намјештаљке,

И он ми гласно потврђује сумњу.

Један сноб ми рече да сам лудак,

Објави други да одлази на ручак.

Опкладе уплаћујем-стрпљиво чекам

Прорачун могућега добитка животног:

Друга на пиво позивам - знојим се...

СЛОВА НА КРАЈПУТАШУ

Бреме носим животно

На крхким плећима

Из таме ка свјетлости

Гладне слутим видике

Ка раки...

Пјене слапови времена

Обали плутам смирној

Испод покрова мазнога

Још неку снивам Зорњачу

У гробу...

Слова на крајпуташу

О рабу божијему Мишу

На споменику...

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ИЗ

НАДЕ РОСА“ 2008.

ИЗ НАДЕ РОСА

ИЗ НАДЕ РОСА

Саздан од прошлога тла и магле
вулканске,

Корак до провалије и спокоја - безнадан
и сјеновит,

Прољеће издахнуто на ноздрве коња.

О, како уморно жудим очи жене танке и
витке: страст душека...

Гледам галеба што кричи изнад
пучине, Слободу пари,

Па да починем,

Па да уздахнем,

И да издахнем...

А лавеж паса опомиње да каравани
пролазе,

Да су хајдуци негдје далеко,

И да ће драгане своја међуножја да
подаре некоме другоме.

Хеј, Страхињићу соколе,
 Еј Бане, Одисеју тужни - луталицо
 исписана на звјезданом небу...
 Моје мисли излетјеле из јутра,
 И моје море,
 И васколик тврди хљеб писца
 Дајем за Трен љубави,
 А ње нема...
 Нема ни свијета...
 Обурдава се данима и ноћима:
 Нестаје давно воспостављен од
 божанске силе.
 Па да га васкрснемо жено,
 Па да га удахнемо у свануће,
 И спасимо оно што се спасити не
 може:
 Свијет...

И да га изломимо на парчиће хљеба,
 и гутљајем вина прелијемо...
 О, свјетлости...
 И недам...
 И недам : дајем љепоту и љубав...
 Звијезда још сија и сијаће,
 И свијетли око луталице,
 И падају презрели кестенови,
 И Липа мирише,
 И рађају се младунци,
 И дјеца машу ручицама...
 Жено, па ти бјеше свијет.
 И нека тако остане,
 И нека очи уличнога пијанца
 сањају топлину дома...
 А, ја бих грешник тако да волим,
 као да сутра бићу мртав,

Па да распамећен стварам Нови
Свијет

Из Ништа...

ЈА- АВЕТ 21. ВИЈЕКА

Кад ме распамете до дна,
У незнању растворе, фетус,
Разум на стих испламињају,
Породе ми немање као моћ,

Остајем Ја:

Авет 21. вијека,
Вичан црнилу,
Вичан патњи,
Вичан умирању,
Вичан Смрти,
Нади несазнатој,
Заумљу...

Корак до бездана.

НАД СОБОМ ПЛАЧ

Сву пустош безнађа подносим

Да је оплодим и породим у Ништа

И занесем туробан са Љепотом,

Те себе васкрснем меканог- Дијете,

И да зававан процвјетам-
Лелек...

Па да запјевам...

Мален заискрим као Васиона,

И над Собом се расплачем

Обдарен Патњом

Која ме порађа свакога дана
 Тромог мемљивог и црвоточног...

 Док рака чека успаваного госта
 Који се непробуђен батрга
 Да изрони из сна и празнине...

 Па да живи...

ЖЕДАН... И ОПЕТ ЖЕДАН...

Видик изломљен тајанства
 Док жудим пуноћу додира
 И сусрет са њедрима

Жене
 Несазнате,
 Мајке...

И тајну пространого Свемира,
 И лијепога Христа измученог
 Да бих опет витак корачао,

Да бих љубио Молитвеник,
 Да волим, волим, волим

Дрхтај одломљени васионски,

Тебе,

Бога,

Себе...

Који го и израђаван вапи

Љубав из паклених градова

Што душу затиру човјекову и тијело.

ПЈЕСМА У ПОДНЕ

Пркосим сну безнадном као
коњиц вилински,

Па ширим крила и над водом
летим због љепоте,

Олакшан од златника у
празним - тужан- цеповима,

Јер нема тихог додира
љубави у јутру, сам, а васкрснуо

Као трептај Слободе и
надахнућа...

Гдје су извори из којих
течем, брзак и ријека бистра,

И сплаварим собом као
недодир и тјескоба срца,

Бол изгубљени над вијеком
сјећања и ништа

И куда да кренем незбринут
и од себе самотан

У мемли одробијан самица
бунтовних...

Понирем ка бездану
прошлости гдје се не налазим,

А у сада ме нема јер струне
мелодије јаучу

Док будуће вапи из очајања
лика сопственог,

Па између онога што је
између дахћем ка сопственој

Сјенци коју не могу да
досегнем и сјединим се : себе.

Смијешак звијезде небеске
гори ми у жару цигарете, а гроб ме чека,
поји жеднога и маленога.

ПЈЕСМА МРТВОГА

*У мимоходу крај мрвог мене,
 Људи су - са поштовањем – сјене.
 Журно се крећу ка своје циљу,
 А ја лагано у своју штиљу,

 Да сакријем себе мртваца,
 Од живих гладних алаваца,
 Да запјевам сјетно и лако,
 Што још једном, срећом, умако,

 Ја мртав : они кажу живи,
 Кораку се предају ломном,
 Раки газе безлични – сиви,*

*У цепу безданом са сребрњаком,
 Који им прождире душу, љубав...
 Они живи : а ја мртав - убав.*

ГРАДИТЕЉ

Сјети се Велики везир Јусуф из своје тјескобе срца и патње роднога краја и љубави јер од све славе и богатства не оста ништа, сем сјећања на тврду босанску земљу: и спозна да је из праха прах, па поче да зида мост схвативши да ће га камен можда да заволи јер љубави не нађе у васколиком свијету који је газио који га се плашио и мрзио га, који му се улизивао, који је хтио његову славу, богатство – моћ.

И заплака се Велики везир над собом и над својом немоћи у самоћи и ћутњи из које бије сигурност, па све прецрта да не остане ништа, сем хладне грађевине...

Слава му!

УЗАЛУДНА

Решето набескога дрхтаја брише људско и нељудско док титрај срца пјесничкога биљежи зеленим пољима Снова тренутке бјелосвјетске пропалице: невоља датих човјеку од несазнатог јер сазнато је незнађе.

Кроз Тајну до истине,
Кроз ломни предио до
костријети* за починак,

Док прегорени
сперматозоиди главињају међуножјем
тајанства

Тражећи било имања,
неимања и наде...

Ех, што бјеше Ништа,
Боље, него Нешто,
Ех што бјеше...

Када бих молио за
опроштај, добио бих га,
А опроста нема,
Праштање је тјескоба
безнађа,

Зато заставе Слободе
падају опогањене,
Згажене на плочнику
ногама двоножаца.

И само Трен бјеше,
И само један трен, а
остало је животна гњаважа
Исцијеђена у
канцеларијама смрти
Гдје се ствара ред до
Досаде, до Раке.

Скупим се огроман да
од Постојања утекнем и Запјевам,
Недодирљив, Сјенка...

И да кажем големо, и да
кажем неказано,
Па да пијан од себе
легнем у траву и ловим гуштеров реп...

Зло влада Планетом,
А онда Потоп,
Па зло...

И гдје рекосмо да се
скрило Добро, или није ни постојало,

Сем у перу лудих
Пјесника.
Они га смислише да
варкају Себе и помахнитали Свијет...

Еј, Еј, па ко сам Ја ?!

Одломљен комад од
Бескраја, од Вјечности, од Љубави, од
Мржње, од Наде... Себи несазнат, а
спознајем и саопштавам да сам мелем и
рана...

И бјех као ломна ваза,
цвијеће

И бјех као корњачн оклоп
без меса, жила и крви,
И бјех као шкољка
бисерна без бисера...

Да ме погледаш Господе,
би ли услишио молитву Раба Твога?
Или знаш да је живот
Мука, па Мука... Али је живот.
Или смо Твоје играрије...
Из Ништа у Ништа...

А оно између варка, да
Јесмо,

А уствари Нисмо...
Преварили смо се...

И још један дан згубих, и
ко зна колико ријечи исках од Вјечности,
да их поредам и опленим док бјелина
хартије гута, прождире, и мене са њима.

Ја сам Ријеч, Пјесма
праисконска, Дахтај Космоса, Прашина,
Све урамљено у тијело
људско.

И полетио бих, а не могу...
Не могу Наивчина...
Док се Дулчинеје
смјешкају знајући ме...

Док мачке се дерњају у
фебруару и у осталим мјесецима јер се
гребу током цијеле године,

Док курва пазари робу
своју...

Па у Књижевни клуб, опет
по пиву и вину...

Јер су пјесници Со
свијету...

А они промашени или знају
да нису потрефили...

Док остали о томе и не
мисле,

Благо њима!

*Костријт- тканина од козје длаке

***

Ја сам зрно прашине космичке
 Распршено кором Земљином
 Које прича тајну Земљанима
 О лијепој ријечи и љубави,
 Смислу људскога трајања...

ПИСЦИМА И ПИСАЊУ

Патим, Достојевски у Мртвоме
 дому, и зебем пред стријељањем - жудим
 куршум у главу, лаку смрт...

Па пишем пјесму послије
 Атентата у Сарајевском затвору, Гаврило
 Принцип,

И дрхтим на тамничкој
 постељи покривен вашљивим ћебетом,
 Иво Андрић,

Па гледам Фокнера како
 пилотира са зебњом у срцу и гледа се у
 Ништавилу,

Хемингвеја како корача по
 трњу грађанскога рата са ојађеним
 мудима,

И осјећам муку Џорџа Орвела,
 и гађење врлога полицајца, коме из мрака
 засија Звијезда.

ИЗ БРИСЕЛА...

Са европеизацијом балканских
простора у распаране државице бивше
СФРЈ

Почели су да стижу производи
Европе:

Дрога, трговина бијелим
робљем, често дјецом,

Храна која је генетски
модификована,

Сида- европски отпад у виду
аутомобила, мобилна телефонија,
компјутери ,

Вјеровали или не,

Куртони или хигијенске гуме

Које се навлаче на мушки уд:

Са ознаком BRUXELLES,
BELGIJUM...

САХРАНА

Када сахрањујемо покојника,

И када посматрам уплакана
лица ожалошћених,

Или знатижељних,

Схватам да многи плачу над
сопственим одром,

Јер су се пред отвореном
раком која мирно чека да прогута госта,

Одједном сјетили своје људске
судбине:

Спознали су да је живот лагано
умирање...

ПЛАЧ НАД СЛОБОДОМ

У свијету некада бјеше свјетло
 Кога неста са уморним тужним
 Трептајем била у грлу тјескобном
 Јер давитељи Слободе газе срца
 Људска, искре свијести гасну,
 Да би Васељену себи подредили...

Масе вијоре са њима заставе,
 Покрове за сахране духа сморенога,
 Веселе се на пировима улизничким
 Јер божанску радост погазише срамно,
 Да за узврат добију комад хљеба...

Човјечнство се батрга у ланцима,
 Сретно што је још један дан истрајало:
 Небодери су симболи његовога трајања,
 Жвакаће гуме у устима печат су
 личности

Које ходају у модерним патикама од
 туге ропске.

Обувени двоножци изгубише себе
 Зато што вријеме дароваше журби,
 Па као муве без главе зује свијетом.

ЈАДИКУЈМО ЗАЈЕДНО...

Аугустину Тину Ујевићу

Прича је о луталици Витезу
 И његовој љубави сјетној што чека у
 самоћи Замка
 Везући кошуљу за њега који скита
 Свијетом чедан, младолик,
 Изломљен на комадиће бола, невјерице и
 наде,
 И васкрсава сваким јутром,
 Не би ли покорио свијет од Зла,
 Не би ли га учинио бољим, правичнијим,
 љепшим,
 Па онда суманут из замора
 Схвати да је човјек какав - такав,

Да се све запрете и изгуби између
 залогаја хљеба,
 Које жуди човјечанство,
 И да извезене кошуље за витезове
 припадају штитоношама,
 Док на тацнама збиље Иродијаде носе
 витешке главе,
 Да би послуга, још једном,
 Однијела привид побједе...

АПОКАЛИПСА

(Проповијед пјесника)

Источно од Раја : Казни нас,
 И ми се у гријеховима гушимо,
 Без жеље да се искупимо,
 И оперемо кишама анђелским.

Плутам у језгру плутонијума,

У атомској ерупцији над главама
 сулудих,

Неисказан као свједок пропасти планете
 Земље,

Коју алави среброљупци опоганише
 ђаволском

Пјесмом,

Па нам божанска свјетлост припријети
 жеђу и

Пакленом врућином

Која ће да нас спржи.

Еј, Творче : Од Твоје замисли
 Одосмо у неповрат материјалнога,

А надахнућа божанска

Понеки пјесник открије...

(Не тврдим да сам то ја!)

11. 8. 2007. 11 сати и 42

минута

НА ДАСКАМА ПОСРЋЕМО

РАЧУНИ

Када се искрадем испод руке
жене, гдје хтјех да починем уморан,
изможден васколиким скитњама,

Па кренем ка овосвјетским
лудостима по кафанама балканским, да
испијам бол и тајанство, које зову
постојање, и чашу по чашу капим, да бих
из дна чуо ноту истине,

Самотно одлазим у собу
испосничку, прекривен копреном ноћи и
мреном алкохолном, да пред бјелином
хартије положим крчмарске рачуне :

Себи и Васиони...

***

Измигољен испод прашњаве
простирке од ноћи, самоћу пожеље,
жељан пуноће Слободе – глупости, врле
љубави...

Прозор отвори од срца луталице
невољене - крену ка посрнулима, ка
одбаченима, ка губавцима, чија га пјесма
надахну да истраје путевима трновитим,
стазама мученика, које њедре љубав,
љепоту...

ПЈЕСМА ИЗ ПАКЛА

(Кад бих знао да волим,
 Можда бих изгубљен сједио сам у
 кафани паланачкој,
 И испијао пиво на тенане).

Као лепет крила голубице
 њен корак,

А ја нијем,

Бојим се да реметим
 Тишину космичку, и дах тајанства жене,

Па гледам како промичу
 сјене прошлих надања,

Изгубљених уздаха и
 дрхтаја неостварених, и остварених.

Све сте исте, Виле и
 Краљице,

Све сте невине и чедне,

И наносите Патњу,

Јер пожељесте да владате и
 исмијавате Луде,

Док Дон Кихоти корачају
 и Воле,

И острва прибављају
 својим штитоношама,

Иако осташе изломљени и
 Сами,

Надахнути од зала
 свјетских,

Па распредају причу о
 Вјетрењачама - Дивовима .

Еј, страшни Неимару
 Свјетлости и Таме,

Који ме створи, који је
створи!

Желио си Такву :

Да јабуку змијску загризе,

И наговори Мене,

Да се у Паклу пржим врео
и унесрећен:

И да заборавим, да и Ја и
Она бијасмо невини, чисти...

Оста само гријех...

***

Емоције гасну у кафанским
отровима.

Бјеше неимање, нада и ништа...
И оста тако

Крила снова лете, крила онога
што није,

Што би могло да буде.

Гледам ватромет човјечанства
од себе помахниталога,

Болесног од надања, изгубљеног
између блијеска громава и

Потопа...

Аманет човјеку остављен,
погажен је давно ,

И вријеме не тече за љубав, него
за гријех, па је судба измишљени случај,

који има свој узрок, а ми га не
познајемо...

Тргам нараменице опстанка,
И изручих себе помахниталога на сто
жртвени,

Па се угледах у Ништавилу.

Јесам ли или нисам,
Или сам варка зрака сунчева,
Игра свјетла и таме.

Гдје да удахнем дубоко и
процвјетам,
Па задрхтим као сламка орканска?.

Нађоше ме на клупама клошарским
Како уздишем за топлим гнијездом
и њежношћу...

А ја се не налазим.

Чувам лет птице у оку,

И мрава што тегли страшно бreme.

Клатно од сата испуњава празнину
собе подстанара

Земаљскога, јер се још не населих
на Планету тужан.

Опијам се бескрајем и васкрсавам
зором,
Да не бих сазнао, да не бих...

А коракнем ли преко прага, одох у
бездан.

У Празнину...

***

Испио сам двери тајанства, па пијан од
себе коракнем ка Провалији

Која спремна чека незваног госта.

Јесам ли осјетио цвркут птица и патњу
траве која се свија под ногама,

И да ли сам запјевао заједно са пужем.

Дотакох ли ерупцију вулканску
израђаван и сломљен на крхотине збиље,

Покривач за све што се зове Наивност.

И тако, босоног и трошан трајем по
мемљивим балканским ћошковима,
нераспоређен и Изгубљен Новом
Свјетском Поретку...

***

Обали пловим, луци спаса која
измиче у непостојање,

Кроз Буру, хаос првобитни
сређујем себе и Свијет

Трунком стиха спаситељски, у
грчу луталице која вапи

Огњиште, жену меку, Љубав...

Авети прошлога бију ме у тјеме
тражећи плату за немоћ,

За поразе за безвезност, за
глупост, за курвања,

За пијанства, за теревенке...

Бије из мене вапај Роба, жеђ
Слободе, и чежња за женом
неухватљивом,

Нељубљеном коју вијам по
тротоарима досаде:

Па спознајем да сам ала незасита,
ватра неугасла праисконска, прах праху,
Ништа из ништ:

На Дну које гости своју жртву...

НА ДАСКАМА ПОСРЋЕМО

Осмијех тајанства извире

Из очију жене : мајке, курве,
проститутке...

Лицем њеним плове бродови,
На њеним грудима спу морнари,
Сањају на бријегу венерином марине.

Измећари кормиларе бјелосвјетски,
Кроз оркане таласамо се,
Посрћемо на даскама бродским, и
ПЛОВИМО...

Обале дозивамо одбачене
Да своја срца уморна одморимо,
Своје наде недосањане да посадимо,

Нека зру – а плодовима ће да се сладе
Неки други, чудећи се великој сласти,

А они који сноваху, бјеху спарушени,
Прах атомске ерупције .

***

Дрхтим у срцу птице чије било
куца у њиви узораној

Гдје се легу птићи у гнијезду – из
јаја угријаних чује се цвркут.

Горама се пролама рика јелена и
зов кошуте док чобани кроз равницу
мазе фрулом своју драгу.

Негдје у надахнућу свијетли у
даљини звијезда.

Дјеца се играју у сновима, таласају
узглавља мора и љепоту која је могућа
када се одсања, док је сирова – Ништа.

Ко то још свира за душу своју или за
разбигригу, ко још шири руке наде и
срце васионско, и каже да је легло
Среће...

НАД СТЕЋКМ

Запис на гробу почившега казује:

Да је трајао, волио, надао се, и умро...

Своју муку живота и тјескобу, збио је

У слова уклесана у споменик – по

својој жељи...

Или је неко други, ко је знао да пише,

Ријечи накитио епитафа : онако како

Пашу њему, а које немају неку нит

Блиску са животом раба божијега,

Па натпис везе причу надгробну

Која се одвојила од живота човјека

И наставила да живи у камену

клесаноме:

У писму - које нас односи у сфере

духа и маште -

О којима онај коме је уздигнут

камен

Над главом - није слутио...

8. 1. 2008.

Никшић

СЛИКА 1

Кичицу умачем у црно изоштрену
плачем дојенчади и мајки...

Онда бијело, бијело као болнички
ходници, које парају јауци умоболних,
који не издржаше још један дан...

Бојом меда заслађујем : трудом
праисконским Творца, што Нам подари
Свијет – да би вапаји човјека допирали
до њега...

Божје нијансе таласа Потопа, и
покајања – плаве позадину...

Свијет од боје анђеоске љупкости
саткан – назире се кроз олују...

СЛИКА 2

Улазим у пространо тајанство

Да бих открио очи љубави,

Међу кестенове, и у мирис липе

Са душом балканском кроз коју хује

Вјекови незнања, немаштине,

Зноја сељачкога и зачећа

Поред торова бијелих уз мекет
јагањаца,

Кроз престонице свијета за наук
пркосни

Да бих очај излио на плочнике
предграђа...

Све је Трен,

Пролазно ништа што гуши човјека

Који испреда причу о трајању кога
нема...

Живјех колико вољех,

А у испијеним кафама тражим дах
Стиха...

СЛИКА 3

Хлад – ја охлађен – залеђен,

За неко боље јутро,

За сутра...

Муве собом пролијећу:

Баш лијепо – нисам сам.

И пијетао кукуриче

Значајно криви главу,

Главна личност дана.

Гасну видици преда мном,

Шапе лијено протежем –

Можда је доба зрело

И сјевер дува јако.

Невесиње, Кљен 30. 7. 12 : 23

МЕМОАРИ ЛУТАЛИЦЕ

1

Поништен сам на уласку у
трамвај: Само за једну вожњу!

Несазната сам нула што се боса и
гола котрља трњем васколика свијета -
загубљена звијезди...

Па се отимам од бездана за још
једно јутро, срк кафе и дим цигарете.

Трачнице се сужавају у црну
тачку...

2

У градовима отрови разбирају
самоћу : ђаволски кез из лобање спрда се
сјенци сопственој - жели да и друге

сјенокосе угуњи у коло, и срећан их
стремкне у понор и незнађе- са акрепима.

3

Негдје на литицама жбунови
цвјетају,

Брсте их козе да би вимена
подојила јариће.

4

Костријет ме милује бистра ока
јарећега.

ЗА НЕУПУЋЕНЕ :

КОСТРИЈЕТ- тканина од козје длаке

РАЗБИРАТИ- тјешити

СЈЕНОКОС- човјек сјенка

УГУЊИТИ- навести некога на нечасну
игру

АКРЕП- монструм

Никшић

14. 8. 2007. 22 сата

ХЕЈ, ВЛАДИКО, ЕЈ...

*Крај хладнога Маузолеја у кршу:
Теби да ме дотакне луча Васељенска, па
да спим и сним о Слободи кроз олује,
муње и громове над Црном Гором - да
мутни облак растресемо, да породи
Љубав, не кишу од зла, и вихоре да
умилостивимо да не одувају човјека
Мученика, Патника, Љубавника, и дах
росе да нас замирише, да роди млада
жита која ће да зру, зру, зру... и да снова
на врлетима Испосници саде човјека,
Љепоту... и да засањамо свијет од
гомиле Стијена на којима се гнијезде
змије, и да але седмоглаве сурвамо у
амбисе, и да остане Надахнуће пјесника,
Ријеч Божија из које наста свијет... А
не погани гласови шупљи који доносе
безнађе и очај Владико...*

*Бдијемо над Црном Гором као
авети прошлога, као завјештање, као
Нојева барка кроз Потоп : Ми грлице са*

маслиновом граном у кљуновима, на отоку - самотњаци, луде, одбачени од угла који посташе глава Куће, Владико...

Врањина и Лесендро у Твоме срцу се гнијезде: Твоја монашка рука видовита ништа не загуби... Владико

А злурадима – испод Твоје мантије режи џефердар Мандушића и љубав бескрајна, Љубав човјеку, рабу божјијему Владико...

27.11.2007.god.

Будва, Бијели До

ШТА ПИШЕ И ШТА ЈЕ ОБЈАВИО

Мишо Гаћиновић пише: пјесме, приче, романе и есеје.

Објави је двадесетак есеја о књижевницима на таласима Радио Будве; збирке пјесама: *Оаза, Пјесме, Чудесни свијет, Књига о Потопу, На бијелој хљебу, Читанка шаховска, Из наде роса; роман Тајна; и збирку прича Плач над Слободом.*

Књижевник стилски дотјерује књигу есеја, махом о књижевницима, *Траговима љепоте.*

Пише српскохрватским језиком.

Пјесме за ову књигу је пробрао аутор из објављених набројаних пјесничких књига.

САДРЖАЈ

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ОАЗА“ 1988.

1

ЛАВИРИНТ

Мирис пелинов

*** Снен хоћу да останем

Ливцима треће смјене

2

*** Гргур сам зоре погубио

*** Камен тврди

*** Да нас воле, нахранимо их

Ја

3

Лијеп је свијет

Херцеговином

Мостар

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ПЈЕСМЕ“

ВАПАЈ СИЗИФОВ

*** Јецају бакрени котлови

*** Лежи рањена шкољка

Самоћа

РУЖУ ЖУДИМ

*** Увијек изнад Вероне сија

Жудим ружу

Из студентскога дома

*** Звук крај ријеке акорда јутрима

немирним

*** Самоћа, лудило, злоћа

ПЕТРАРКИНО ДОБА

Морска балада

Балкански requiem

Даници звијезди

Видовдански завјет

ПАНДОРИНО СЈЕМЕ

О глави

*** У вјековима мучним решето

План раднога дана у СРЈ

Мит велеградски

ЉЕПОТЕ КАМЕНА

Љепоте камена

Пјесма херцеговачка

Ода камену

*** Са камена стопе вриште

Камена

*** Сада сам као стамени камен

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ЧУДЕСНИ
СВИЈЕТ“ 1998. (За дјецу, омладину и
одрасле).

ЧУДЕСНИ СВИЈЕТ

Мој други рођендан

Мој свијет

Земља чуда

Свијет би био чедно лијеп...

Једном случајно...

Тврди ђон

Бечки валцер

Бди у Биљарди пјесник

СТВОРЕЊА БОЖАНСКА

Овца

Свиња

Кокот

Коњ

Пас

Моја маца

Вук

Козорог

Видра

Јазавац

Гуштер

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „КЊИГА О
ПОТОПУ“ 2000.

ПЈЕСМЕ ЛУТАЛИЦЕ

Непрочитана књига

ОБЕЋАНО ДОБА

Балада о објешеним завјереницима“
Младе Босне“

Шетња са сином

БЕСПОТРЕБНЕ

Пјесници су беспотребни

Замиришимо

МАСЛИНЕ ЦВЈЕТАЈУ

Морнар

Маслина

Маслине цвјетају

Кроз грану маслине видим човјека

Поред маслине старе више од 2000
година

Маслине сањају

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „НА БИЈЕЛОМЕ
ХЉЕБУ“ 2002.

Пазарни дан

Тајна

Маловјерни

Балканска у Д-молу

Ми млади, нови...

Сањар

Филозофска пјесма

Спас за све нас...

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ЧИТАНКА
ШАХОВСКА“ 2004.

1

Пјесма изгубљена

Старо стабло

2

Газда

3

Пјевам да бих волио и био вољен

Долазак

4

Узноју лица свога

Веш машина

5

Запјевамо мој отац и ја

Инфузија

Кладионичар

Слова на крајпуташу

ИЗ ЗБИРКЕ ПЈЕСАМА „ИЗ НАДЕ
РОСА“ 2008.

ИЗ НАДЕ РОСА

Пјесма изгубљена

Старо стабло
 Из наде роса
 Ја, авет 21. вијека
 Над собом плач
 Жедан... и опет жедан...
 Пјесма у подне
 Пјесма мртвога
 Градитељ
 И болујем, болујем...
 Узалудна
 *** Ја сам зрно прашине космичке
 Писцима и писању
 Из Брисела
 Сахрана
 Плач над Слободом
 Јадикујмо заједно

*** Хладно је у срцу пјесниковом
 Апокалипса
 Валови, обала и лука
 Докона
 НА ДАСКАМА ПОСРЋЕМО
 Рачуни
 *** Бјеше измигољен испод прашњаве
 простирке од ноћи
 Пјесма из пакла
 *** Емоције зидове разбијају и гасну у
 кафанским отровима...
 *** Исплио сам двери тајанства...
 *** Приобаљу пловим...
 Посрћемо на даскама
 *** Дрхтим у срцу птице чије било куца
 на њиви узораној...
 Вапај

Над стећком

Слика 1

Слика 2

Слика 3

*** Систем за навођење човјеколиких
робота...

Мемоари луталице

Хеј, Владико, Еј...

ШТА ПИШЕ И ШТА ЈЕ ОБЈАВИО

За полеђину корица:

Очито је: широка мисаона поља
пјесникова стегнута су махом у
минијатурне форме, до сржи очишћене
од дескрипције и наратије. Мисли и
слике бритке су и у самом пјеснику
прековане, као да их ваља уклесати у
бјелину камена. И ми читамо (видимо)
само чисти блијесак, са сјенком у
њедрима...

Чедо Вуковић

Има у овим стиховима пјесничке туге
Милоша Црњанског и ујевећевскога
„лелека себра“. Оно што појачава
трагичан садржај пјесама јесте
Гађиновићево истицање да животу изнад
главе остаје „камен као знамен“.

Проф. Милена Савић Радовић

Потоп има знаке новог клијања и препорода. Иза њега увек долазе нова времена, успоставља се нова клима духа, пише се нова историја и нове песме. Својим песмама песник слути очишћено човјечанство у новоме добу.

Проф. Николај Кнежевић

Новину представљају и неколике песме у којима, са високим степеном експлицитности, аутор промишља она суштествена питања која, по дефиницији, представљају садржај филозофскога мишљења.

Проф. Др. Синиша Јелушић

Пјесник осјећа како вибрирају апокалиптичне мембране, и да свјетски – читај организовани хаос – обесмишљава прави стваралачки дух и рад који полако чиле пред моћним, засљепљујућим и охолом јахачима апокалипсе, било одакле долазили.

Но, човјеку, поготову пјеснику, остају ријечи, често убитачније од многих оружја ако и пјеснике не убије прејака ријеч која бјеше на почетку свега.

Душан Говедарица

